

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

EFTA-DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 23. januar 2012

i sag E-2/11

STX Norway Offshore AS m.fl. mod den norske stat ved Tariffnemnda

(Fri udveksling af tjenesteydelser — direktiv 96/71/EF — udstationering af arbejdstagere — mindsteløn — maksimal arbejdstid — vederlag for arbejdsopgaver, hvor overnatning uden for hjemmet er nødvendig — godtgørelse af udgifter)

(2012/C 136/05)

I sag E-2/11, STX Norway Offshore AS m.fl. mod den norske stat ved Tariffnemnda, har Borgarting lagmannsrett (Borgarting appeldomstol, Norge) i medfør af artikel 34 i aftalen mellem EFTA-staterne om oprettelse af en tilsynsmyndighed og en domstol indgivet anmodning til Domstolen om en rådgivende udtalelse om foreneligheden af arbejds- og ansættelsesvilkår, som er fastsat i en kollektiv aftale, der finder generel anvendelse i skibs- og værftsindustrien, med EØS-retten, og om fortolkningen af artikel 36 i EØS-aftalen og artikel 3 i den retsakt, som er omhandlet i punkt 30 i bilag XVIII til EØS-aftalen, dvs. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, tilpasset EØS-aftalen ved dennes protokol 1. Domstolen, sammensat af præsidenten Carl Baudenbacher og dommerne Per Christiansen og Páll Hreinsson (refererende dommer), har afsagt dom i sagen den 23. januar 2012. Domskonklusionen lyder således:

- 1) Udtrykket »maksimal arbejdstid og minimal hviletid« i artikel 3, stk. 1, første led, litra a), i direktiv 96/71/EF omfatter vilkår vedrørende »maksimal sædvanlig arbejdstid« som dem, der er beskrevet i anmodningen om en rådgivende udtalelse.
- 2) Artikel 3, stk. 1, første led, litra c), i direktiv 96/71/EF, fortolket i lyset af artikel 36 i EØS-aftalen, udelukker i princippet en EØS-stat fra at kræve, at en virksomhed, som er etableret i en anden EØS-stat, og som leverer tjenesteydelser på den første stats område, skal betale sine arbejdstagere den mindsteløn, som er fastsat ved den pågældende stats nationale regler, for arbejdsopgaver, hvor overnatning uden for hjemmet er nødvendig, medmindre reglerne om et sådant yderligere vederlag forfølger et formål, som er af almen interesse, og anvendelsen af dem ikke er uforholdsmæssig. Det er de nationale myndigheder eller i givet fald domstolene i EØS-værtsstaten, der skal afgøre, om reglerne rent faktisk forfølger et formål, som er af almen interesse, og om dette sker med passende midler.
- 3) Direktiv 96/71/EF gør det ikke muligt for en EØS-stat at sikre arbejdstagere, som er udstationeret på dens område fra en anden EØS-stat, godtgørelse af udgifter til rejse, kost og logi i forbindelse med arbejdsopgaver, hvor overnatning uden for hjemmet er nødvendig, medmindre det er begrundet i bestemmelser om den offentlige orden.
- 4) Hvilken andel af de ansatte der var omfattet af den relevante kollektive aftale, før det blev konstateret, at den fandt generel anvendelse på skibs- og værftsindustrien, har ingen betydning for svarene på spørgsmål 1a), 1b) og 1c).